

καὶ Παγωμένη Φλόγα.— ἡ Πρωτοῦ Καρδία μετὸν Δεσμὸν Φιλίας, Μυθὸν Ἀετῶν Κροσσάλλων Σπήλαιον, Νύκτα τῆς Κασιέλλας καὶ Μικρὸν Σαλιγκιτῆρ— ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὸ Ἀρκάδι τῆς Τριανταφυλλίας, Κτανόφθαλμον Ἐλληροπούλιαν, Ἀφροσπεφανωμένο Κῆμα, Παγωμένη Φλόγα καὶ Κροσσάλλων Σπήλαιον.— ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς μετὸ Σεγιτεμένο Ἐλληροπούλιον, Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Σημάλαν τοῦ Φωτός, Φοῦ-Διάβολον καὶ Ἰερολογιτῆρ— ἡ Ἐθνητικὴ Σημάλια μετὸν Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης.— τὸ Γλυκὸ Φιλία μετὸ Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀφρον τῆς Ἐλευθερίας, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Αἰθέριον Πλάσμα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ζαχαρίας (ἐστάλησαν δὲ αὐτὸ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα σημερινῶν ἐγγρίνων ψευδώνυμον τῆς φίλης μας) Ἐθνητικὸν Ὑμνον ([EE], κ' ἐγὼ περιμένω πολλὰ ἀπὸ μίαν καλὴν θέλησιν συνδουασμένη μ' ἐνεργητικότητα) Ἀφροσπεφανωμένο Κῆμα ([E], σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Πρωτοχρονιάτικο ἐσπάζωμα) Ἐθνητικὴν Σημάλαν (ἡ ὁποία ἐπέφλησε καὶ τὸ ζῶν κοῦπτόν τῆς Μετοχῆς τῆς) Δικέφαλον Ἀετὸν, Ἡρωικὸν Ἀρκάδι ([E], αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἑσά γράφεις) Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης ([E], ὁ ὁποῖος ὑποφέρει ἀπὸ δεινῆ... διαπλαστίδα) Πρωτοῦ Καρδία ([EE] πολὺ μὲν ἤρεσαν αἱ γελοιογραφίαι σου) Μικρὸν Κεραλλῆρα ([E] εἶδες βεβαίως τὸ ψευδώνυμόν σου εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίχους) Ἀετὸν Ἀ. Χ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ φάριον δελτάριον λές καὶ τὸ ἕξυρεν ὁ κ. Φαίδων, πού γράφει σημερον περὶ ἐκδρομῶν) Ὡραίαν Τοῦλίδα ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν πρώτην ἐπιστολήν γράφει μου συγχά καὶ μὴ διτάξῃς) Δεσμὸν Ἀνθός ([E], ὅσα εἰδέξασα ὡς τώρα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Βέρν, τὰ τελευταία, δὲν μοῦ ἐφάνθησαν κατάλληλα διὰ τὸ περιοδικόν μας δι' αὐτό, εἶδες, ἐπρότιμα ἄλλα δὲν γνωρίζω ἂν καὶ πού ὑπάρχουν τοίμοι κ' Ἐβδομάδος) Ἀίσαν Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ μητέρα) Μαρίαν Ἀ., Λήθην (ἔστειλα Βεναμίν τὸν Δεσμὸν (ἐλήφθησαν) Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτός, Ἀρχιζιζάνιον (ἔστειλα τὸ δωρὸν σου ἐκ νέου) Σπρίτο Μονάχο κτλ.

Εἶς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰανουαρίου ὑπακνήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
 Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 13 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1905)
 Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:
 Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:
 Ἄδετος φρ. 7. Χρυσὸδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανελοῦς, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

79. Δεξιόγριφος.

Ἐὰν στερῆσαι, φίλε μου, τοῦ πρώτου, δὲν [θα μ' εὕρης
 Κωφὸς ἂν ἴσται, τάλλο μου βεβαίως δὲν εἶ- [ἔξευρες.
 Καὶ τώρα, ἂν ἀμρότερα μετ' ἔλγην συγχολ- [λήσης.
 Γνωστὸν ἀργαῶν ποιητὴν ἐξ Ἄδου θάνα- [στήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παταρτᾶν

80. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον μου υποθέτει, Γράμμα τὸ δεύτερόν μου, Μία μετοχὴ τὸ τρίτον, Καὶ στρατηγὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶς

81. Αναγραμματισμός.

Συγκάκι μετ' πληρόνεις, Κι' ὀλίγον τι θυμόνεις... Ἄν μὴναγραμματιστῆς, Στὰ φάρια νὰ ζητήσῃς.

82. Μωσαϊκόν.

Γράμματα σου δανείζουμε, ἐπιρρημα νὰ κάμῃς: Ὁ Περικλῆς ὁ Φατούλης, ἐγὼ κ' ὁ Μπαρ- [μπαγιάννης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλιῶν Ἀριστοτέδων

83. Τρίγωνον κεκρυμμένον καὶ ἀντε-στραμμένον.

- 1. — Ἐν τῷ οὐρανῷ διαφόρου μεγέθους ἀστέρεις ὑπάρχουν.
- 2. — Ὁ φίλος σέ μίαν ὥρα, ἀξίζει μίαν χώρα.
- 3. — Ἄναγχο τὸ λυχναρί σου, προτοῦ ἂν σ' εὕρη νύχτα.
- 4. — Ἐνῷ διδάσκει, μανθάνει.
- 5. — Εὐγνώμων γίνου.
- 6. — Ἄνοι καὶ τότε πράττει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοτεροῦ Ὀνειρόν

84 — 85. Μεταμορφώσεις.

- 1. — Ἡ ὄχθη διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ κοίτη.
- 2. — Ἡ λίμνη διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διακροσφίτης Ἀρσακιδῶς

86. Ἐρώτησις.

Εἰς ἓνα σπιτί ζοῦν: δύο μητέρες, δύο πατέρες, εἰς γαμβρός, εἰς πενθερός, μία πενθερά, εἰς πάππος, μία μάμη, τέσσαρα τέκνα καὶ τρεῖς ἕγγονοι. Πόσοι ἐν ὄλῳ;

87. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅρων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, τὰ δὲ δεύτερα μέγα πτηνόν:

- 1, Μοῦσα. 2, Θεά. 3, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 4, Πτηνὸν ἰνδικόν, 5, Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτός

88. Φωνηεντόλιπον.

π-μκρ-πδ-μθς-τι-λθ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Παύλου

89. Γρίφος.

οἶκοι 13 οἶκοι τόνε λινόν.
 οἶκοι δόλου οἶκοι
 οἶκοι οἶκοι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου

90. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Ἦ πασαρία εἶνε αὐτὴ ἀπέσω ἀπὸ τὸ σπιτί μου; Ποῦ εἶνε, παρακαλῶ, ὁ ἔυλας;

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 47 καὶ 48
 559. Σικία (σῦ, Κέα.) — 530. Στατήρ-ἀστήρ. — 531. Δέκα, διότι 4=δ', 5=ε', 20=κ' καὶ 1=α'.

532. ΣΟΥΝΙΟΝ 533—535. 1, Ἡ ΜΟΝΑΧΟΝ Λύρα. 2, Ὁ ὀ- ΣΦΥΡΙΟΝ στρος (Ἰστρος.) 3, ΔΗΜΗΤΡΑ Ὁ Σολωμός. — ΣΙΔΗΡΟΣ 536. ΠΙΘΟΣ, Ε- ΜΙΛΑΝΟΝ ΛΑΙΑ, ΜΕΛΟΣ (ΠΕΜΠτη, ἸΑΕ- ΑΡΑΧΩΒΑ ως, ΘΑΛεια, ΟΙΟς)

(ΣΑΣτηλ.) — 537—541. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΠΗ: κόπη, κητόν, ἀληθής, κηλός, κηγή.— 542. Πάντων μάλιστα αἰσίνου σουτόν.— 543, Ὁ ἐν τῇ πίστει μένον ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ (ο ἐν τι-π' εἰς τι-μ' ἐν ον- ἐν το θε- Ὁ με ν' — καὶω θε- ὡς ἐν αφ- τῷ.)

554. Ἄρωμα (Α, Ρῶ, μ.) — 545. Νίνος-νάνος.—546. Λάγηνος-Γαληνός.—547. Μίδας.

548. ΠΟ-ΛΥ-ΒΙ-ΟΣ 549. ΙΑΗΕΤΟΣ ΑΥ-ΣΙ-ΑΣ Α Λ Ρ Ω ΒΙ-ΑΣ ΠΑΙΝΙΟΣ Ε Ν Α Σ Ο Σ ΤΡΙΑΙΝΑ Ο Ο Ν Ν Σ Ω Σ Σ Α Ν Η

550—552. 1, Τὸ ἄριστον. 2, Ὁ Κρείος (κρούς). 3, Τὸ θεόν. — 553—555. 1, Οἱ μαῦροι λαοὶ εἶνε ἄγριοι. 2, Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα. 3, Ἡ Κύπρος καὶ ἡ Λέρος εἶνε νῆσοι.—556. Διὰ τοῦ Α:

Κ Α Ι Α Π Α Σ Ι Α Σ Ω Ν Σ Ω Μ Α Ν Α Ι
 No Σο - σᾶς - ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰδρῶθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Νίκη». Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» διὰ παντὸς μέσου. Πρόεδρος ἀτόχης τοῦ Ἀπείρου, Ἀντιπρόεδρος Γλυκὸ Φιλία, Ταμίας Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Γραμματεῖς Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης καὶ Ὀλυμπιονίκης. Δέχεται μέλη πανταχόθεν. Ἀπευθυντέον κ. Ραφαὴλ Ραφαὴλ, ἐδὸς Καπλανῶν 5, Ἀθήνας. (5.—16)

Ἡλλαῖα ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ. Γλωσσικοποιήτρια (5.—16)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίαν... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Τριμηνος... » 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τριμηνος » » 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β' — Τόμος 13ος</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1906</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον.</p> <p>Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 8</p>
---	--	--

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)
 Ἀλλὰ αἱ δύο νοσοκόμοι τῆς Ἰουλιέτ-
 τας δὲν ἐνόησαν ἂν ὅ, τι εἶπεν οὔτε λέξιν.
 Ἄπ' ἐναντίας τὸ πεντασμένον
 βλέμμα τῆς ἦτο σαφέστατον. Ἡ

«Δὲν ἤξευρε πλέον τὴν ὥραν μετ' ὁρολόγι...» (Σελ. 57, στ. α.)

Μάγγη ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὴν κουζίαν διὰ νὰ φέρῃ τίποτε χορταστικόν φαγητόν, ἢ γιὰ τὴν ὄμως ἔσεισα τὴν κεφαλήν. Ἐφερε τὸ ὁρολόγι τῆς καὶ, γελαστή, εἶδει εἰς τὴν Ἰουλιέτταν τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὁ δεικτὴς διὰ νὰ τῆς δώσῃ καὶ ἄλλο φλυτζάνι. Τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας ἐσυννέμισε. Δὲν ἤξευρε πλέον νὰ εἰπῇ τὴν ὥραν μετ' ὁρολόγι. Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀκόμη. Δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ τὰ ἐνοτικὰ τοῦ μικροῦ πλάσματός ποῦ ἐρχεται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν, πεινᾷ, πονεῖ ἢ χαιρεταί, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

Ἡ Μάγγη τῆς ὁμίλησε, μετὰ πολλὰς χειρονομίας, ὑψώνουσε τὴν φωνὴν τῆς, ὅπως κάμνομεν ἐξ ἐνόηστος ὅταν ὁμιλοῦμεν μετ' ἐξόνως.

Κατ' ἀρχάς ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἀπήντησε διόλου. Ἡ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ νὰ ἐνόησῃ, ἦτο πραγματικῶς

ἐπονήρα, καὶ δι' αὐτὸ ἡ κυρία Χάρδου διέταξε τὴν ἐγγονὴν τῆς νὰ σιωπήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Ἰουλιέττα ἐκτόταξε διαρκῶς τὴν Μάγγην, μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον κάθε παιδί ἔχει διὰ τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ, ἐνθιδουσα τότε εἰς τὴν φυσικὴν τῆς ζωὴν ῥόλητα, ἡ Μάγγη ἤρχισε πάλιν νὰ τῆς ὁμιλῇ, μετὰ χειρονομίας καὶ φωνάς.

— Δὲν ἔξερω...
 Ἡ Ἰουλιέττα ἔλεγε αὐτὰς τὰς λέξεις πολὺ σιγανά, τὰς ἐπανελάμβανε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττας. Τὰ δύο κοριτσάκια κατώρθωσαν πολὺ γρήγορα νὰ ταίριαξουν, καὶ δὲν ἔμπορούσαν νὰ κάμουν τὸ ἕνα χωρὶς τὸ ἄλλο. Ἡ Μάγγη εἰδίδασκεν εἰς τὴν μαθητριά τὴν πολλὰς ἀγγλικὰς λέξεις, διότι τῆς εἶδεν ἕνα διάφορα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ὀνομαζονται. Ἐγελούσε ὅταν τρελλῆ μετὰ τὴν προσορὰν τῆς ξένης, καὶ τότε ἡ Ἰουλιέττα ἤρχιζε καὶ αὐτὴ νὰ γελά. Αὐτὴ ὁμως δὲν εἰδίδασκε τὰ γαλλικά εἰς τὴν μικροῦλαν Ἀμερικανίδα. Ὅταν, παραδείγματὸς χάριν, ἡ Μάγγη τὴν ἐρωτοῦσε: — Πῶς τὸ λένε τὸ τραπέζι, τὸ κρεβάτι, τὸ πιάτο, τὸ κουτάλι, τὸ

«Ἐξεκρέμασε ἓνα καθρεφτάκι...» (Σ. 58, στ. α.)

πηρύνει, στην ιδιότροπη γλώσσά σου; — Δεν ξέρω, απεκρίνετο η Ίουλιέττα, δεν ξέρω τίποτα...

Και τότε, το βλέμμα της αγωνίας έπα- νήρχετο εις το βάθος των γαλανών ματιών, και το μέτωπόν της έξάρσεν με άλγεινόν τρόπον. Ωδηγημένη καλά από την γιαγιά της, η μικρούλα νόσοκόμος ήλλαζεν εὐ- θύς το θέμα της συνομιλίας. Ένωσούσεν ότι υπήρχε κίνδυνος μήπως ταραχθῆ εκεί- νος ο μικρός άγκέφαλος, που ήτο ακόμη τόσοσ άδύνατος. Αργότερα θά έθλεπαν...

Τήν ήμέραν που έσηκώθη διά πρώτην φοράν η Ίουλιέττα, έγινε πανηγύρι δι' όλην την οικουμένην, διά την Μάγγην κυρίως. Η Ίουλιέττα της άνηκεν' ήτο η ζωντανή κουκλά της, και αυτή την έπεριποιείτο, την έντυνε, και την έμάλ- λωνε ακόμα, για ήτο ανάγκη. Τα φορέ- ματα του περασμένου έτους, που είχαν παραπολύ μικράν δια την Μάγγην, έπεσαν άξιοθρηνητως κρεμασμένα από το άδυνατισμένο σωματάκι της Ίουλιέτ- τας. Έθλεπεν η καίμενη το κακοραμ- μένο τσίτινο φόρεμα, που ήτο σαν μπαλούζα, την άσπρη ποδιά, τας κάλτσες που άνέ- θαιναν επάνω από τα γόνατα, τα χον- δρά μισοχαλασμένα στιβάλια, και την έπιανε στενοχωρία. Βεβαίως, εις ένα από εκείνα τα όνειρά της, των όποιων η ανά- μνησις της είχε μείνη θολή και άδουνηρά, είχε κάπου ιδῆ ένα κοριτσάκι που της έμοιαζε, ντυμένο διαφορετικά, με γυμνά γαμπάκια και με κορδέλλες εις την ζώνην.

Η Μάγγη έξεκρέμασεν ένα καθρε- φτάκι, μεγάλο ίσα με μία πιθαμή, που ήταν παραπολύ ύψηλά βαλμένο ώστε να φθάση να κυττάξῃ η Ίουλιέττα, και το έστεινεν εις την μικρούλάν της φίληνάδα.

Η εικόνα που έφαινετο εις το καθρε- φτάκι σ' έκαμνε να πονῆς, άμα την έθλε- πες: έίνα προσωπακή κάτασπρο, τόσοσ ισχνόν, ώστε το δέρμα έφαινετο κολλη- μένον εις τα κόκκαλα, κάτι μάτις μελα- νιασμένα όλόγουρα και παραπολύ μεγάλα, κάτι μαλλία κομμένα κοντά σαν άγορί- στικά. Η Ίουλιέττα έστρεψεν άλλου το πρόσωπον. Δεν άνεγνώριζε τον έαυτόν της εις το πρόσωπον εκείνου του άσχη- μου παιδιού, το όποιον έφαινετο ακόμη περισσότεροσ άξιολύπητον με τα χον- δροειδή και κακοκαμωμένα φορέματά του.

Η ανάμνησις, που ήτο σαν όνειρο μισολησμονημένο, άλλα της έμενεν έως τότε, ότι είχεν ιδῆ, μίαν ήμέραν έορτής, εις τον μεγάλοσ καθρέπτην μιάσ παρσι- νής αίθούσης, ένα κοριτσάκι που έλαμπεν από τα κάλλη, έθδυσεν έντελώς. Τίποτε δεν ένθμίζεν εις την Ίουλιέτταν, που είχε σωθῆ ως εκ θαύματος από τον θάνα- τον, εκείνην την άλλην Ίουλιέτταν, η οποία, με την άφελή της ψυχήν, έπί- στευεν ότι όλος ο κόσμος είχε πλασθῆ διά την άτομικήν της τέρψην.

Έν τωσούτω, ένα μεγάλο πρόβλημα έβασάνιζεν ακόμα το πνεύμα της Μάγγης. Πώς έπρεπε να όνομάση την νεάν της φίλην; Τώρα που το κοριτσάκι ήρχισε να τραυλίξη μερικά άγγλικάς λέξεις, και μετ' όλίγον θα ήτο εις θέσιν να παίξῃ, να τρέξῃ, να ζῆ τέλος πάντων όπως όλος ο κόσμος, ήτο έπειγουσα ανάγκη να του δώσουν κάποιο όνομα.

— Ένωσείς, μπαμπά μου, να λέγω διαρκώς Δέν-τζέρω, που φαίνεται πως εινε τ' όνομά της, θά μου ξέσχιζε το στόμα. Και έπειτα, αυτό δεν φαίνεται σαν όνομα...

— Φώναξέ την λοιπόν Σελήνη' εινε κομψό και νόστιμο όνομα, και θά της έν- θυμίξη την πατρίδα της.

Η Μάγγη έχειροκρότησεν. Αυτό το όνομα ήτο τέλειον!

— Θέλεις να σε βγάλωμε και να σε λέμε Σελήνη; ήρώτησε την μικρούλάν της φίλην. Ο μπαμπάς το βρήκε αυτό το όνομα.

Η Ίουλιέττα έδυσκολεύθη να έν- νοήση. Τότε η Μάγγη, όμιλούσα πάν- τοτε πολύ δυνατά και με πολλές χειρο- νομίας, της είπε:

— Προσπάθησε να θυμηθῆς. Πώς σ' έφώναζαν οι άνθρωποι του φαγγαριού, άμα ήθελαν να σου μιλήσουν;

Αλλά η Ίουλιέττα, με την ρυτίδα εκείνην του μετώπου, την όποιαν τώρα έγνώριζεν η Μάγγη τόσοσ καλά, έσεισε την κεφαλήν χωρίς ν' άπαντήση.

— Σου κακοφαίνεται που θά σε λέγω Σελήνη; Εινε πολύ ωραίοσ όνομα' θά λέγω: άγαπημένη μου μικρούλα Σε- λήνη...

Τήν άγκαλιάσε, κ' έκαμε την ρυτίδα να εξαφανισθῆ από το ώχρολέυκον με- τωπίκι.

— Γιάς, είπεν η Ίουλιέττα.

Από εκείνην την στιγμήν έδέχθη το όνομα της Σελήνης, και η άμοιρη μι- κρούλα Ίουλιέττα Δαλδζ έβυθίσθη ακόμη βαθύτερα εις το σκοτάδι του μυστηριώ- δους παρελθόντος...

Η Μάγγη ποτέ δεν είχε μαθητεύση εις κανέν σχολείον. "Ο,τι έγνώριζε, της το είχε μάθη η γιαγιά της. Και αυτό δεν ήταν πολύ. Ηξέυρε να διαβάξῃ, να γράσῃ και να λογαριάζῃ λιγάκι. Η κυρία Χάρδν της διηγείτο επίσης μερικά επεισόδια της έθνικής ιστορίας των Άμε- ρικανών, ανέκδοτα της νεανικής ηλικίας του Βασιγκτόνος, μερικά επεισόδια των ήρωϊκων άγώνων του πολέμου της Άνε- ξαρτησίας και έπειτα του τρομερού έμφυ- λίου πολέμου μεταξύ των Βορείων και Νοτίων Πολιτειών, κατά την εποχήν του όποίου ήτο και αυτή πολύ νέα. Η κυρία Χάρδν είχεν άληθινόν τάλαντον εις το να διηγῆται τα συμβάντα του παρελ- θόντος. Έκτός τούτου έγνώριζε και με- ρικά παραμύθια με νεράιδες, τα όποια η

Μάγγη ποτέ δεν έκουράζετο ν' ακούη. "Ηθελε και άλλα, και ωραιότερα: μαλι- στα. Και έπειδή η γιαγιά δεν εύρισκε πλέον άλλα εις το βάθος της μνήμης της, το κοριτσάκι έφύρισκε μόνον του νέα παραμύθια. Τα παραμύθια της Μάγγης ήταν ως επί το πλείστον χωρίς νόημα και λογικήν σειράν, άλλα όσον περισσό- τερον ήταν άλλόκοτα και περιέργα, τό- σον περισσότεροσ διεσκέδαζαν την συγ- γραφέα των.

Αμα η Ίουλιέττα έμαθε τόσα άγ- γλικά ώστε να την έννοη, — και τούτο συνέβη πολύ γρήγορα, — η Μάγγη την ώδήγησεν εις τον φανταστικόν κόσμο, όπου αυτή τόσοσ διεσκέδαζε, και της διη- γήθη τα έκτακτα έμεινα και περιεργότατα συμβάντα με νεράιδες, βασιλοπούλες, νάννους, τελώνια και έξωτικά, τα όποια αυτή φαντάζετο κ' έθαζεν εις το παρα- μύθι, όσον έπροχωρούσε η διήγησις. Η Ίουλιέττα η Σελήνη, διά να την όνομά- σωμεν και ήμεις όπως οι άλλοι, ήκουσ. καταμαγευμένη, και ο θαυμασμός της προς την φίλην της έγινετο όλονεν ζωη- ρότερος.

Αλλά και η Μάγγη έπεισθη ότι η Σελήνη ήτο έξυπνο κοριτσι. Κάθε συγ- γραφέυς χρειάζεται κοινόν διά τα έργα του, και όσον το κοινόν αυτό έκτιμά τα γραφόμενα του, τόσοσ του φαίνεται έξυ- πνότερον.

(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατά το γαλλικόν της Κας Ιωάννας Μυσελ.)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΡΑΚΑΞΕΣ (Αληθινή Ιστορία)

Ήτο μίαν φοράν ένας πίθηκος εις τας Ίνδιαις, και οι άνθρωποι τον έπιασαν εις το δάσος και, αφού τον έφεραν εις ένα κήπον, τον έδεσαν με μίαν αλυσίδα εις ένα πολύ μακρὸ κοντάρι, που ήτο στημέ- νον όρθόν.

Η αλυσίδα είχε έίνα σιδερένιο κουλούρι το όποιον άνεβοκατέβαινεν ελεύθερα εις το κοντάρι, και με αυτόν τον τρόπον ο πίθη- κος ήμπορούσε ν' άνεβοκατεβαίνη εύκολα και αυτός, να καμνη δηλαδή αναορίξῃ- σιν εις τον ίστόν.

Αυτή η γυμναστική του ήρεσκε πολύ και συχνά τον έθλεπαν καθισμένον εις την κορυφήν του κονταριού, όπου είχε περισ- σότερον άέρα και όρίζοντα ανοικτότερον παρά κάτω εις το χῶμα. Κάθε πρωί και κάθε βράδν του έδιδαν να φάγῃ, και συνη- θως του έθαζαν την τροφήν του εις την βάσιν του κονταριού, ένῶ αυτός έκαμάρο- νεν εις την κορυφήν ύψηλά.

Αι καρακάξες της γειτονίας παρετήρη- σαν αυτό το πράγμα και είπαν μεταξύ των:

— Α! κρά! κρά! κυττάτε τί ώραίον

ραγί, που μᾶς περιμένει να τ' άρπάξουμε! Και, ένῶ ο πίθηκος εκάθητο εις την κορυφήν κ' έφρέμβαζε, αι κλεφτρίνες αυ- τές επέταξαν χάμα, και, ως που να πήτε «κῦμινον» του έκλεψαν το πρόγευμά του.

Ο καιμένος ο πίθηκος ήναγκάσθη να περάση νησιτικός όλην την ήμέραν, και το βράδν έμεινε πάλιν με άδειο το στο- μάχι του, διότι και το δείπνόν του είχε κάμη φτερά. Έκάθησεν επάνω στο κον- τάρι κ' έφώναζεν, — εις την γλώσσαν του, άνοηταί, — όλα τα κακά λόγια που ήμπο- ρούσε να φαντασθῆ.

Δεν έντρέπεσθε, τούς έλεγε κοντά στα άλλα, να κλέβετε το φαγί ενός πτω- χού ζώου, που ποτέ του δεν σας έπει- ράξε;

Αι καρακάξες όμως έγελοῦσαν και του έφώναζαν:

— Κρά! κρά!

Αυτό το παιγνίδι επανελήθη πολλές ήμέρας εις την σειράν. Ο πίθηκος επή- γαινε να πεθάνη από την πείναν, και από το κακό του, που έθλεπε να τον κλέβουν εμπρός στα μάτια του. Αλλά δεν έν- νοούσε και να χάσῃ τον καθαρόν του άέρα. "Ηθελε να μείνη εις τα ύψη, και από εκεί να κυττάξῃ τον κόσμο.

Επί τέλους του έκοψε το ξερό του να έκδικηθῆ. Έκαμώθη ότι ήτο παραπολύ άρρωστος' έκλεισε τα μάτια του, έκρέ- μασε το κεφάλι του και ήρχισε να βογγᾷ. Έν τῷ μεταξύ του έφεραν το φαγητόν του. Αλλά αυτός δεν έγύρισε καν να το ιδῆ, άλλα επήγγεν από το άλλο μέρος του κονταριού, κ' έπεσε με το πλευρόν εις το χῶμα, κ' έκαμνε πως έσπάραζεν.

— Ω! κρά! κρά! έφώναζαν αι κα- ρακάξες. Α! γά! γά! Έλάτε να του φάμε το φαγί του' αυτός εινε παραπολύ άρρωστος, και δεν μπορεί να μᾶς ήμπο- δισῃ.

Κ' επέταξαν πολλές μαζι έως εκεί, και ήρχισαν να ταιμπούν το φαγητόν του.

Ο πίθηκος έσπάραζεν, από την άγω- νίαν και τούς πόνους, ως έφαινετο, άλλα με κάθε τιναγμά που ήρχετο πλησιέστερα εις το πιάτο. Ήτο ακόμη εκεί μέσα άρι- σμένο όλίγον φαγητόν, και μία καρακάξα επήδησε κοντά να το χάψῃ, όταν εξαφνα ο πίθηκος, που ήτο ξεπλωμένος σαν νε- κρός, ετιναχθη γρήγορος σαν άστραπή, έγύθη επάνω εις το κλέφτικο πουλί, και το άρπάξε από τον λαμόν.

— Κρά! κρά! έφώναζαν αι άλλες κα- ρακάξες τρομαγμένες. Τι θά κάνῃ τώρα; Τι θά πάθῃ η καλή μας φίληνάδα;

Ο πίθηκος έγέλασε με άγριον τρόπον: — Τώρα να δῆτε τί θα πάθῃ η φίλη- ναδά σας, και να σᾶς γίνῃ μάθημα το πάθημά της! είπε.

Έβαλε το αίχμάλωτον πουλί ανάμεσα στα γόνατά του και, ένα-ένα και αργά- αργά, ήρχισε να του μᾶδᾷ τα φτερά. Όταν το κάψισε σχεδόν φαλακρόν, το

επέταξε ψηλά εις τον άέρα, και η καρα- κάξα έπεσε καταγής μ' ένα βαρύν κτύ- πον, πεθαμένη.

Ανεθῆ τότε πάλιν ο πίθηκος εις την κορυφήν του κονταριού του κ' εκάθησεν εκεί, και έπεριπαίξε τα πουλιά. Αλλά αυτά ήταν τόσοσ τρομαγμένα, ώστε δεν ετόλμησαν ούτε ένα ακρά! να του άπαντήσουν.

Δεν έλησμόνησαν το μάθημα που έλα- βαν. Από εκείνην την ήμέραν ο πίθηκος, έπαιρνε τον άέρα του ύψηλά, κ' έτρωγε το φαγητόν του χαμηλά, ο,τι όραν ήθε- λεν αυτός, χωρίς να τον ενοχλήσῃ καμ- μία καρακάξα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΟΜΟΝ. — Ο ΣΚΥΛΑΡΟΣ

Αμα εδρέθη ο Μελάνης μας μέσα στη φασαρία και την κίνησιν του δρό- μου, σαν να μετενόησε, κ' έκαμε να τραβηχθῆ όπισω. Οι γάτοι και αι γάτες εινε ζῶα, από εκείνα που λέγονται κατοικίδια. Δεν αγαποῦν το έξω. Τα πόδια των ελαφροπαταῦν στα χαλιά και στα καθαρά πατώματα, σαν παν- τουφλίτσες από βελούδο' εινε τόσοσ νευ- ρικά πλάσματα, που μόνον με την ή- συχίαν και την καλοπέ- ρασιν ήμποροῦν να ζή- σουν.

Εινε και μερικοί μπα- καλόγατοι, που μέ- νουν μέσα στα μαγαζιά, όπου πηγαίνοέρ- χεται πολὺς κό- σμος. Αλλά και αυ- τοί ποτέ δεν πη- γαίνουν ν' ανακα- τωθοῦν εκεί που μαζεύονται πολλοί άνθρωποι και συ- ζητοῦν και μαλ- λόνουν, όπως πη- γαίνουν και ανακα- τεύονται μ' εὐχαρί- στησιν οι συνάδελφοί των, οι σκύλοι... Λοιπόν, ο Μελάνης μας δεν είχε βγῆ άλλην φοράν εις τούς δρόμους!... Εστάθηκε μία στιγμή, ζαρωμένος στην άγκωνή της έξώπορτας, κ' εκύτ- ταζε με τα σμαραγδένια ματάκια του, που έπερνούσαν κάτι υπηρέτριες — όχι η Αννέττα η Μαρίνα, — κάτι κορι- τσάκια — όχι η Ισμήνη, — κάτι κύριο νεοί και γέροι — όχι ο κύριος Παλαιο- τομίδης, — κάτι άνθρωποι που έκουβα-

λούσαν καλάθια με φάνια, κάτι άλλοι που έσκοπούζαν τον δρόμο, κάτι παιδιά που έκρατοῦσαν από μίαν άγκαλιά έφημερίδες κ' έφώναζαν κάτι παρά- ξενα όνόματα... χωρίς να λογαριά- σωμε τα άμάξια, τα άλογα, τα ποδή- λατα που έκυλοῦσαν σαν άστραπή, και από κοντά τους έτρέχανε σκύλοι κ' έγαυγίζανε...

Όσο όμως κ' αν ετέντονε τα μα- τάκια του, δεν είδεν ούτε ένα γατάκι να πηγαίνῃ εις την αγοράν, εις το σχολείον η εις τα μαγαζιά, ούτε να πηγαίνῃ με το άμάξι, η να το οδηγούν δεμένο με μίαν αλυσιδίτσα και μ' ένα κολλάρο εις τον λαμό, όπως έθλεπε να περνοῦν τόσα νόστιμα σκυλάκια!

Και από αυτό εκάτάλαβε ότι όλα τα γατάκια ήταν κλεισμένα μέσα στα ζεστά και τα καθαρά σπίτια... και τον έπιασε ζήλεια.

— Καρδιά! είπεν από μέσα του άμα τον εύρω τον Γάλα μου, δεν ξανα- πατώ πιά έξω... Πρέπει, μου φαίνε- ται, να πάω έως την άκρη του δρό- μου, κ' εκεί θα εινε...

Ο άμοιρος ο Μελάνης ένόμιζεν ότι ένας δρόμος μοναχά εινε στον κόσμο, και ότι, αν επήγγαινεν δάδισα, θα έφθα- νεν ασφαλέστατα όπου ήθελε!...

Παίρνει λοι- πόν δρόμο, και τρέχει τοίχο- τοίχο. Του έρ- χονται ανα- τριχλίες, σαν να του κά- μνουν ήλεκ- τρισμό, άμα άκουμπᾷ επά- νω του κανέ- νας διαβάτης, με το παντα- λόνι του... Οι περισσότεροι, δεν έγύρισαν καν να τον κυττάξουν. Ει- νας όμως μι- κρός λουστρός του έφώναζε:

«Χράπ!» — κ' έκαμε πως θά

τον έγράπονε. Και ο καιμένος ο Με- λάνης τό θάλε στα πόδια...

Έπεσεν όμως από την Χάρυδν εις την Σκύλλαν, δηλαδή μέσα στα πόδια ενός σκύλου, που ήτανε χοντρός, παχύς, άγριος, πλατσομύτης, κ' έστε- τάκε κοντά στο άμάξι ενός γαλατά.

— Από που μᾶς εξέφύτρωσες, βρέ μυξιάρικο; έμαύγγισε ο σκύλαρος, και άγρίεψε τα μάτια του, που ήτανε στρογγυλά σαν γυαλένιο βῶλοι. —

«Από που μᾶς εξέφύτρωσες...» (Σελ. 59.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Αγαπητοί μου

ΙΣ τὰς Ἀθήνας ἔχο- μέν μικρὰν ἐπιδημίαν εὐλογίας...

Πάσχομεν, βλέπετε, ἀπὸ μίαν τρομε- ρὰν ξεροφοβίαν. Τούτο νὰ μὴ τὸ ἀκούσουν οἱ ξένοι...

Τώρα θέλομεν νὰ κρύψωμεν καὶ τὴν ἐπιδημίαν τῆς εὐλογίας δια τοὺς Ὀλυμ- πιακοὺς Ἀγῶνας.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὅλων περιττόν νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀν ἐμπολιασθῆκατε. Εἰς μίαν ἐπιδημίαν εὐλογίας...

Ὡ, μακάρι δι ἑλας τὰς ἀσθενείας ἢ προσύλαξις νὰ ἦτο τόσο ἐύκολη καὶ βε- βαία, ὅσον εἶνε διὰ τὴν εὐλογίαν!

σωληνῶρον καλῆς δαμαλιδος, τὸ ὁποῖον μὲν στοιχίζει μίαν δραχμὴν...

Ἡ εὐλογία εἶνε ἡ πλέον ἐπικίνδυνή, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἀκίνδυνή ἐπιδημία. Εἶνε φοβερὰ, ἀνίκητὴ, ἀπαισία...

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὅλων περιττόν νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀν ἐμπολιασθῆκατε. Εἰς μίαν ἐπιδημίαν εὐλογίας...

τὸν ἱατρόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὑπογρομμμένο νὰ ἐπιδεικνύουν εἰς μερικὰς περιπτώσεις...

Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν δια- τηρήσωμεν μέχρι τοῦ Ἀπριλίου...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ [Ε] «Επιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος πρὸς τὴν Διά- πλασιν»

Ὁ κ. Φαίδων (Γρ. Ξενοπούλου) μοῦ ἀπη- θυγε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν...

Ἄγαπητὴ μοῦ Διάπλasis, «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ στῆλις μετὰ τὸ ση- μερινὸν φυλλάδιον...

Ἐλπίζω, ἀγαπητὴ Διάπλasis, ὅτι ὄσοι με ἀγαποῦν, — καὶ πολλοὶ τὸ λέγουσιν...

ΦΑΙΔΩΝ

Ἡ Διάπλasis συνιστᾷ εἰς τοὺς μεγαλειέ- ρους ἐκ τῶν φίλων τῆς τῆς «Μαργαρίταν Στέφαν»...

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ «Πανελληνίος Σύλλογος Πειραιῶς [ΕΕΕ] ἐνέγραψε διὰ τὴν Ἀ ἐξαμηνίαν τοῦ ἐτους τούτου...

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΟΔΗΓΟΥ

Παρελείπειν κατὰ λάθος ἀπὸ τὸν ἐφετηνὸν Ὀδηγόν, ὁ ὅρος, ὅτι δύο ἀδελφια μαὶ δὲν εἰμποροῦν...

Ἄλλ' ὁ ὅρος αὐτὸς ἰσχύει καὶ ὁ ἰσχύη πίντοτε. Ἀς τὸ ἀκούσῃ ὁ Τολμηρὸς Θαλασσοπόρος [Ε] καὶ ὄσοι ἄλλοι με ἠρώτησαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσχυόν, ἀπὸ ἐνὸς φράγιου, μέχρι τῆς 30 Νοεμ- βρίου 1906. Ὅσα ψευδῶνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ ἀνῆκον εἰς ἀνόμιμα...

Νέα ψευδῶνυμα: Μελαγχροῖν Ἑλλη- κούπουλο, κ. (Ο.Μ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον φργη- σες νὰ μοῦ γράψῃς...

Ἄναγεσις ψευδωνύμων: Ἄγνη- Ψυχή, κ. Χειμωνιάτικος Ἥλιος, κ. Ἀνε- μόνη τοῦ Βουνοῦ, κ. Ἰατὸρ Πατρίδος...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν κ' ἀνταλ- λάξουν: ὁ Ἄγγελος τοῦ Ἑλέως μετὰ τὴν Μαρουσίαν καὶ Ρέα...

Ἡ Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς [ΕΕΕ] μοῦ ἔ- στῆλε φρ. 10 πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 τῷ 1904...

Εἰς τὸν σωρὸν τῆς σημερινῆς μου Ἄλλη- λογραφίας, εὐρίσκω μερικὸν ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς ἐπιστολάς...

Ἡ φίλη μου πρῶτῃ Κουφοδαγματιάρα δὲν ἐδίδαξεν τὸν Ὀδηγόν; Δὲν εἶδεν ὅτι διὰ τὰς ἐγκρίτων ψευδωνύμων...

Μα κ' ἡ ἀλληλογραφία Ὅπως πάντα σοβαρῆ Κάποτε ὅμως καὶ ἀσπεία Κι' ὄσοι πάει πρὸς Ζωοῖν.

Ὅπως τούτη, κ' ἄρα τὰλλα Μεγαλόφρον καὶ προδοῦσιν Κι' ὁ Μελάνης μετὰ τὸ Γάλα Πάντα τοῦ μναλοῦ καὶ μένον.

Ἐεῦρετε τί εἶδε στὸν ὕπνον τῆς Γόνδολα τῆς Βενετίας [ΕΕ]. Ὅτι ἐδημοσιεύσαν κ' ὅλα τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ...

Δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποῦ μοῦ κάμνεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, φίλε μου Κ. Τζ. Καὶ ἄλλοι ἐφαντάσθησαν...

Ἄλθθεια, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε προῦθες με- τί χαρὰν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ φίλος μου Α. Παυλῆνος...

τὸ ἄλλο, ἐλπίζω, τάποτελέσματα τοῦ Δημο- ψηφισματος. Ἐχόντων ψηφίσθη ἓνα σωρὸ! Ἡ Κάκια ἔλαβε τὴν κάρτα σου καὶ εὐχαρι- στέει πολὺ.

Ἔγνωρίζω τὰ φρικώδη τοῦ διεδραματισθῆ- σαν εἰς τὴν πόλιν σας, Νοσταλγοῦσα Ἑλλη- νίς, καὶ φαντάζεσθε τὴν ἀνησυχίαν μου καὶ ἔπειτα τὴν χαρὰν μου...

Ἄλθθεια, Κύριον Ἄσμα [Ε], ἡ ὁδὸς Ἐβριπίδου ὑποφέρει πολὺ ὅταν βρέξῃ, — δη- λαδὴ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὑποφέρουν οἱ διαβά- ται.

Ἡ φίλη μου πρῶτῃ Κουφοδαγματιάρα δὲν ἐδίδαξεν τὸν Ὀδηγόν; Δὲν εἶδεν ὅτι διὰ τὰς ἐγκρίτων ψευδωνύμων...

Ὅ πατέρης τῆς Ἑλικωνιάδος Παρθένου— ([Ε] διὰ τὴν φρωσιτάτην ἐπιστολήν) — ἔλεγε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν μητέρα τῆς...

Τὴν 15 Ἰανουαρίου, τὸ βράδυ, ἐνῷ ἔτρω- γα, ἔλαβα ἓνα γράμμα μετ' 9 δραχμῶν καὶ μετὰ ἀκόλουθα: «Ἀγαπητῆ μου Διάπλasis...

Ὅπως τούτη, κ' ἄρα τὰλλα Μεγαλόφρον καὶ προδοῦσιν Κι' ὁ Μελάνης μετὰ τὸ Γάλα Πάντα τοῦ μναλοῦ καὶ μένον.

Ἐεῦρετε τί εἶδε στὸν ὕπνον τῆς Γόνδολα τῆς Βενετίας [ΕΕ]. Ὅτι ἐδημοσιεύσαν κ' ὅλα τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ...

Παράσοι με τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν, Ἄφραν καὶ Ἀγκυρὰν τῆς Σωτηρίας... Ἄγγελος Ἀνεμοκρύφτος...

Ἡ Διάπλασις ἀπαύξει τοὺς φίλους τῆς: Ἑλληνίδα [ΕΕ] πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ ἀφλαρία σου...

Εἰς δὲ ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ἰανουαρίου, θ' ἀπάντησιν εἰς τὸ προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου... Ὁ πάσης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ διόλου...

- 91. Δεξιόγυφτος... 92. Συλλαβόγυφτος... 93. Δημιῶδες αἶνιγμα... 94. Τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως... 95. Φύρδην-Μίγδην... 96. Λογοπαίγνιον... 97. Φωνηεντόγυφτος μετὰ Μεσοστοιχίδους... 98. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων... 99. Φωνηεντόλιπον... 100. Γρίφος...

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50-51

- 559. Ἀνεμώνη... 563. ΧΑΜ... 564. Ἡ Διάπλασις... 570. Μανία... 574. ΔΙΑ... 577. ΧΑΡΩΝ...

πτης. Τὰ λοιπὰ φαίνονται εὐκόλως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνοδηγούς... 574. ΔΙΑ...

Κάμινοςυ συλλογῆν δελταρίων, παρακαλὸν εὐαρεστούμενας...

Ἀνταλλάσσω καλλιτεχνικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια...

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια πανταχῶθεν...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

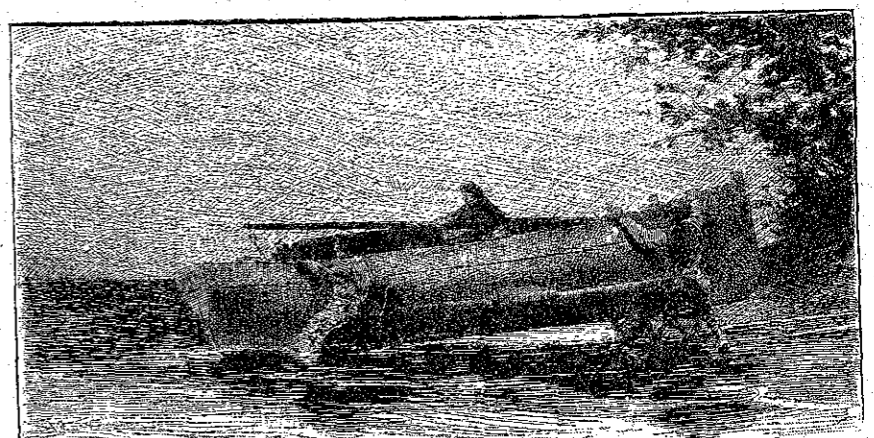
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ τῆς Παιδείας... καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριωτικοῦ Κανονιστικοῦ...

Table with subscription rates: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΕΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

Κόριε μαρκήσιε, ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη ἔχει συνοπτικὴν διαδικασίαν... Ο Ἰάκωβος ἐπέηρε τὸ ἐνθῦμον καὶ ἐχαίρειταις ὑποκλινομένητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια) - Κόριε μαρκήσιε, ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη ἔχει συνοπτικὴν διαδικασίαν...

Ἡ βάρκα ἐγλύστησε... (Σελ. 67, στ. α.)

Πρῶτος ὁ Ἐβὲλ ἐξεκίνησεν. Ἦτο ὁ δυνατώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ναυτὰς... Ἐβὲλ ἀπελευθερώθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀντιπάλου βάρκας...

Πρῶτος ὁ Ἐβὲλ ἐξεκίνησεν. Ἦτο ὁ δυνατώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ναυτὰς... Ἐβὲλ ἀπελευθερώθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀντιπάλου βάρκας...